

— Ето на, това сме ние българите, — развика се Тоню Карарски. — Камшикът, камшикът нас ще ни оправи. Диктатура, диктатура за тоя разпасан народ! Какви са тия права, каква е тая слободия. Всяка свиня да ти господствува. . . Никой не си знае задълженията! Пра тиш му гювеч да ти опече, той се напие като свиня, или го остави суров, или го изгори, или пък най-хубавите мръвки ще изяде. Камшик, диктатура господата!

— И бой, бой! Всеки да бъде поставен на мястото си, — развикаха се и другите.

— Що за глупава конституция имаме! Кой ти разбира от конституция? Фашизъм за нас?

Всички почнаха да викат, да негодуват, да хулят българина, правата му и глупавите закони, които са разглезили тоя разпасан народ.

И, съгласни по всички тия въпроси, те почнаха да сумтят и да бъркат с вилиците в големия гювеч. Тоз мръвка извади, тоз зарзават гребне, онзи залък топне.

— Както е вкусен и лютичък, да е по-добре опечен, ще бъде чудесен, — обади се един от компанията.

— Да . . . да, — хвучеха другите и лапахата и призоваваха диктатурата над разюздания българин, който един гювеч не може свесно да направи.

Полека, полека страстите поутихнаха и гювечът се попривърши.